

макаръ че М. пише за негова честь операта „Блѣнътъ на Сципиона“, той се е носилъ тиранически къмъ М. Не виждайки за сина си материална безпечностъ въ капелата на архиепископа, бащата го изпраща, заедно съ майката, на концертно пътуване. Презъ Мюнхенъ и Аугсбургъ, дето не успѣватъ да добиятъ нѣкакви чувствителни резултати, се отправятъ за Парижъ, задържайки се по-продължително въ Манхаймъ. Тукъ М. се влюбва въ пѣвицата Алоизия Веберъ — сестра на бж-дащата му жена, и само строгото настояване на бащата опомня 21 год. М. да напусне Манхаймъ и да продължи пътуването за Парижъ. Но този пътъ пребиването тукъ остава безрезултатно. Последвалата смъртъ на майка му (3 юлий 1778) опечалява тѣй силно М., че той се завръща съвършено разбитъ въ Салцбургъ, и постѣпва пакъ въ капелата на архиепископа. 1781 написва за Мюнхенъ операта „Идомеано“, и напуша окончателно капелата, съ намѣрение — да се установи на постоянно пребивание въ Виена, което той сторва, и 1787 бива назначенъ камеркомпонистъ на императора, по чиято заповѣдь написва операта „Отвлечение отъ сарая“. Но наново интригите и прѣчките на италианската партия се явяватъ и, едва следъ изричната заповѣдь на императора, операта е била дадена на 12 юлий 1781. На следната година М. се оженва за Констанца Веберъ, съ която живѣлъ въ любовъ и разбирање, но поради нейното лошо домакинствуване и малките доходи, работитѣ въ кжци не всѣкога сж вървели благополучно. Годиניתъ 1781—84 прекарва въ творчество, главно на камерна музика (клавирквинтетитѣ g-moll, Es-dur — шестѣтъ, посветени на Хайдн, квартети), концертитѣ за пиано D-dur, d-moll и c-moll, операта (случайно дѣло) „Тетралниятъ дирѣкторъ“, ораторията „Davide penitente“ — „Каящия се Давидъ“. 1788 се явява на сцена едно отъ най-хубавитѣ Моцартово творения — „Сватбата на Фигаро“, минала въ Виена, пакъ поради интригите и недобросъвестното изпълнение на италианцитѣ пѣвци, при посрѣдственъ успѣхъ. На едно отъ представлениата въ

Виена е присѣствувалъ и Душекъ, който, възхитенъ отъ творението, при връщането си въ Прага, убеждава директора на тамошната опера да бжде поставенъ „Фигаро“ на пражка сцена. Успѣхътъ е билъ тѣй голѣмъ, на Моцарта били направени такива овации, че пражани залѣгатъ дълбоко въ сърдцето му, и той решава да имъ се отплати съ една специално написана за тѣхъ творба. Това е втората негова безсмъртна опера — „Донъ Жуанъ“. Характеренъ за бързината и лекотата, съ които е компониралъ М., е случая съ увертюрата на „Донъ Жуанъ“, написана за нѣколко часа презъ нощта и въ деня на представлението. Когато копистътъ дошелъ да вземе партитурата за разписване, не е останало вече време за разучаване, и така — тя е била свирена на премиерата безъ репетиция. За да се добие съ едно по-добро мѣсто, М. заминава за Берлинъ, дето получава отъ Фрид. Вилхелмъ II предложение за капелмайсторъ съ 3000 талера годишно (единственото изгодно предложение за служба, каквото изобщо е получавалъ М.), но той го отклонява, движенъ отъ патриотически чувства. Последнитѣ му творения сж оперитѣ: „Così fan tutte“ (Тѣй правятъ всички), писана по поржка на Фридриха, „Титусъ“ (1790), писана за коронацията на Леополда II въ Прага за чешки кралъ, „Вълшебната флейга“ (1791) — на нѣмски текстъ, и „Реквиема“, съ компонирането на който се свързва и причината на неговата смъртъ. Явяването на една таинствена личностъ, която му поржчва да напише единъ Реквиемъ, съ готовностъ да плати добре, но съ условие М. да не иска да узнае името на лицето, което го поржчва, залѣга въ него като единъ страхъ. Суевѣренъ и отслабналъ физически, М. се поддава на този страхъ, и свършва, следъ като въ нервна криза изпѣва алтовата партия на *Lacrimoso*-то, оставяйки Реквиема недовършенъ. Поради липса на срѣдства за откупуване на отдѣленъ гробъ, безсмъртниятъ майсторъ е билъ погребанъ въ единъ общъ таквъ, и когато подиръ 10 дена Констанца отива на гробищата (при погребението тя не е била, лежейки въ